

Остана само Гривуша, но съ разпранъ отъ глигана коремъ. Захърка силно, помъчи се да стане, ала не можа.

Съ нея бѣше свършено.

Това, което не успѣ да направи цѣло село съ пушки и сѣкири, направи го глиганътъ съ своитѣ дълги криви зъби!

Азъ не смѣхъ да слѣза отъ бука.

Чакъ когато мецана престана да хърка, отърчахъ при нея

Насочихъ пицова право въ челото ѝ. Поизкаш-

ляхъ се, пристъпихъ крачка

— две и пакъ се спрѣхъ...

И, безъ да усѣтя какъ — пицовътъ изгърмѣ и коршумътъ се заби право въ челото ѝ.

Тя нито шавна.

И азъ убихъ мечка!..

Когато чичо се зададе, азъ се пошегувахъ, че съмъ застрелялъ и разпралъ Гривуша, като му посочихъ и трупа ѝ.

Щомъ видѣ убитата мечка, той хукна право къмъ село.

Викахъ да му кажа, че съмъ се шегувалъ, че не азъ убихъ мечката, но той не спира!...

Следъ часъ дойде съ десетина души селяни и съ една запрегната кола — да дигнатъ Гривуша, която бѣ голѣма като срѣденъ биволъ.

Селянитѣ ме пригръщатъ, цѣлуватъ и здрависватъ. А пъкъ азъ — да не засрамя чича си — мълча.

— Виждате ли, право въ челото я улучилъ, юначугата ми, — дума той!

Тѣ цѣкатъ, очудвитъ се, гледатъ ме, а азъ мълча.

— Нека, нека ни е живъ!

— Такъвъ юнакъ като него, ако и да е малъкъ, може и самъ да ни бжде говедаръ, казватъ всички.

